

ΠΑΝΤΑ ΟΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Ο ουρανός πάνω από το χωριό ήταν σκεπασμένος από ένα μαύρο σύννεφο καπνού και στάχτης, ίδιο χρώμα με εκείνο το χαλί που σκέπαζε τους δρόμους και τα χωράφια για εκατοντάδες μέτρα τριγύρω. Ο θερινός ήλιος αχνοφαινόταν κόκκινος, αδύναμος, πνιγμένος στον μανδύα της καταστροφής. Μακριά από εκεί, η μέρα ήταν καλοκαιρινή, καθαρή και ήσυχη, γεμάτη χαρούμενα τιτιβίσματα, χρυσαφιά χρώματα και γαλήνια νωθρότητα. Ανάμεσα στα φλεγόμενα καλύβια, όμως, βασίλευαν το τρίξιμο της φωτιάς και οι κραυγές των λαβωμένων. Το κυνήγι είχε μόλις τελειώσει.

Την είχαν οδηγήσει μπροστά στον υψηλό δικαστή άσχημα χτυπημένη, με τα ρούχα σχισμένα και ποτισμένα στο αίμα, κουρέλια και κρόσσια που κρέμονταν από το κορμί της. Ήταν λιγότερο όμορφη, λιγότερο τρομακτική απ' όσο την ήθελαν οι ιστορίες. Ανάμεσα στους μηρούς της έρρεε το χρώμα της ατίμωσης, το πρόσωπό της ένα ψηφιδωτό από εκδορές και μελανιές. Έδειχνε καθ' όλα ίδια με κάθε άλλη κοπέλα που θα μπορούσε κανείς να συναντήσει σε ένα μέρος σαν κι εκείνο, τίποτα ξεχωριστό δεν διαφαινόταν πάνω της. Κρύβοντας την απορία του πίσω από τη μεταλλική του προσωπίδα, ο λοχαγός την κοίταζε διερευνητικά. Δεν ήταν παρά μια γυναίκα, μια φυσιολογική, αδιάφορη γυναίκα. Οι φρουροί που την έσερναν από τα μπράτσα την πέταξαν σα πάνινη κούκλα στις οπλές του αλόγου του υψηλού δικαστή, που είχε χρεμετίσει περιφρονητικά, λες και επέκρινε την παρουσία της. Καθώς σερνόταν στη ματωμένη λάσπη πασχίζοντας να στηριχτεί σε τσακισμένους αγκώνες για να ανασηκωθεί, ήταν πραγματικά να απορεί κανείς... πώς είχαν τόσοι χωρικοί επιλέξει να θυσιάσουν τις ζωές τους για να προστατέψουν ένα τόσο αξιοθρήνητο σαρκίο; Πώς, ενώ γνώριζαν ότι αντιτίθονταν στο θέλημα του Ενός Θεού;

«Αυτή είναι, λοιπόν...».

Η φωνή του υψηλού δικαστή, βαθιά, βαριά, απόλυτη όσο και η εξουσία του. Ο λοχαγός αισθάνθηκε άθελά του ένα ρίγος να σκαρφαλώνει στη ραχοκοκαλιά του. Σχεδόν μια δεκαετία στις υπηρεσίες της Ιεράς Εξέτασης και τα μάτια του είχαν δει τα πάντα, τα αυτιά του είχαν ακούσει κάθε αποτρόπαιο ήχο βασανισμών, σφαγών και θρήνων. Κι όμως, παρόλα αυτά, ακόμα δεν είχε καταφέρει να συνηθίσει εκείνο το ηχώχρωμα. Έσφιξε νευρικά τη λαβή του θηκαρωμένου ξίφους του και πισωπάτησε ανάμεσα στους άντρες του. Η δουλειά του εκεί είχε λάβει τέλος, οι απειθαρχοί υπήκοοι ήταν ξανά υποταγμένοι. Δεν είχε κανένα λόγο να ασχοληθεί με την καημένη μελλοθάνατη – αυτό ήταν αρμοδιότητα του υψηλού δικαστή. Με το βλέμμα υψωμένο στον αρρωστημένο άλικο ήλιο, μάζεψε όλη την υπομονή του και περίμενε αυτό το θέατρο να τελειώσει.

«Σηκώστε την όρθια!».

Καθώς η ματιά της υψωνόταν από το χόμα, ο λοχαγός ξεροκατάπιε ασυναίσθητα.

Η γυναίκα αντίκρισε τον υψηλό δικαστή με περιφρόνηση. Ένα χαμόγελο στράβωσε στο στόμα της, έκφραση απαξίωσης μαζί και αδιαφορίας. Όπως τα σιδερόφραχτα χέρια την ανάγκασαν να σταθεί ξανά στα πόδια της, μάζεψε όσο σάλιο είχε απομείνει στα τραυματισμένα της χείλη και το έφτυσε στις οπλές του αλόγου. Μια δυνατή σφαλιάρα, ντυμένη μαύρο δέρμα και ατσάλι, την έκανε να παραπατήσει με όλο το μάγουλο σχισμένο. Ούτε μυς στο πρόσωπό της δεν κινήθηκε. Ο λοχαγός ξεφύσηξε ασυναίσθητα, μια έκφραση έκπληξης και συγκρατημένου, ένοχου θαυμασμού. Όσο και αν δεν το επιθυμούσε, δυσκολευόταν να κρύψει την εντύπωση που του προκαλούσε το στιβαρό θράσος ενός ανθρώπου που ήξερε πολύ καλά πως σύντομα θα βρισκόταν καθισμένος στο εδώλιο για να συναντήσει τον Δημιουργό του.

«Ωστε εσύ είσαι η διαβόητη μάγισσα αυτού του τόπου...», είπε ψυχρά ο υψηλός δικαστής.

Κουρασμένα έσυρε το βλέμμα της η γυναίκα, από την επάργυρη προσωπίδα του αλόγου στο αποστεωμένο πρόσωπο του άρχοντα-καβαλάρη του. Δίχως να το καλοσκεφτεί, ο λοχαγός έγειρε προς τα μπρος, αναμένοντας σχεδόν με αγωνία την απάντηση που δεν άργησε να έρθει.

«Ω, έλα τώρα...», είπε η γυναίκα με ένα σιγανό γελάκι. «Βλόψε με με όποιον τρόπο προτιμάς, αφέντη, μα μην κοροϊδεύεις ούτε εμένα μήτε τους ακολούθους σου! Μάγισσα; Θα έπρεπε να το γνωρίζεις αυτό καλύτερα από τον καθένα... Δεν υπάρχουν μάγισσες – μονάχα άντρες που φοβούνται και μισούν!».

«Εγώ είμαι ο κριτής! Εγώ και ο κολαστής! Στο δικό μου χέρι επαφίεται το μέλλον σου και το μέλλον όσων σε υπηρετούν!».

Η ράβδος του υψηλού δικαστή έπεσε βαριά, πέρασε σαν εκτελεστικός πέλεκυς μπρος από το πρόσωπο της γυναίκας. «Άσε, λοιπόν, τις διδαχές στην άκρη και μη μου λες τι υπάρχει και

τι δεν υπάρχει! Η φωτιά του Ενός Θεού θα ανάψει και θα είναι εξαγνιστική, είτε έχεις ετοιμάσει τον εαυτό σου γι' αυτή είτε όχι. Παράτα τις ειρωνείες, γυναίκα! Δεν θα σε γλιτώσουν από το μέλλον που σε αναμένει. Θέλεις να ακούσεις τη συμβουλή μου; Τις λιγοστές στιγμές που σου απομένουν, αφιέρωσέ τες για να συγχωρεθείς. Το κορμί σου θα εξαγνιστεί από τις φλόγες όπως και να 'χει – δώσε και στην ψυχή σου την ευκαιρία!».

«Και να σκορπίσω στη ματαιότητα τις ηδονές τώσων χρόνων;». Ένα πηγαίο γέλιο ξεπήδησε από τα χείλη της, τόσο αυθόρμητο, τόσο έντονο, που έκανε τα άλογα να χλιμιντρίσουν τρομαγμένα. Με βία οι στρατιώτες τη σώρισαν στο χώμα, το χτυπημένο της πρόσωπο βυθισμένο στη λάσπη, δεν είχαν όμως προφτάσει να πνίξουν τα τελευταία λόγια της: «Ξεχνάς τις εντολές του δικού σου θεού, αφέντη: “μην κρίνετε, ίνα μην κριθείτε”! Δεν θα σας είναι εύκαιρες πάντα οι μάγισσες για να κατηγορείτε...».

Έπειτα, η πυρά είχε για τα καλά φουντώσει και οι στρατιώτες είχαν καρφώσει τη γυναίκα στον πάσαλο. Τα γέλια της δεν άργησαν να γυρίσουν σε ουρλιαχτά και η στάχτη της έγινε κύμα που πλημμύρισε τον τόπο. Με ματωμένες κραυγές πολλοί από τους επιζώντες χωρικούς όρμησαν να τη γλιτώσουν, πολέμησαν με νύχια και με δόντια. Οι λόγχες των σιδερόφραχτων αντρών βάφτηκαν κόκκινες για ακόμη μια φορά. Όταν όλα τελείωσαν, μια βαθιά, θρηνητική σιγή είχε σκεπάσει το χωριό. Η φωτιά είχε φέρει εις πέρας το θεϊκό της έργο. Η μάγισσα δεν υπήρχε πια.

«Η δικαιοσύνη Σου απεδόθη!!!», αναφώνησε με τα μάτια στα ουράνια ο υψηλός δικαστής.

Ο λοχαγός έπνιξε έναν καγχασμό πίσω από την προσωπίδα του.

Όταν έφεραν μπροστά τους τα παιδιά της μάγισσας, ο λοχαγός δεν δυσκολεύτηκε να αποφασίσει.

«Αυτόν!», πρόσταξε κοφτά, σε τόνο που δεν επιδεχόταν αμφισβήτησης, καθώς το γαντοφορεμένο χέρι του έδειχνε τον γιο της γυναίκας. «Μην τον σκοτώσετε, μόνο φέρτε τον σε εμένα!».

Οι στρατιώτες απόρησαν για μια στιγμή, όμως υπάκουσαν αδιαμαρτύρητα την εντολή του καπετάνιου τους.

Μικρό αγόρι, θα 'ταν δεν θα 'ταν οκτώ ετών. Ένα κοντό, αδύνατο πλασματάκι με άκρα εύθραυστα σαν άχυρα, σιωπηλό και ζαλισμένο από όλα αυτά που συνέβαιναν γύρω του. Το αίμα και η λάμψη της φωτιάς θόλωναν τα βλέμμα του. Καθώς το τραβούσαν μακριά από τις αδερφές του, δεν στράφηκε στιγμή να τις κοιτάξει. Στάθηκε στο πλάι του λοχαγού σαν υπνωτισμένο. Εκείνος το τράβηξε κοντά του. Δεν έφερε καμία αντίσταση.

Η πυρά που είχε καταβροχθίσει τη μάγισσα, τώρα περίμενε τις κόρες της στην ίδια θανάσιμη αγκάλη. Ο λοχαγός ήξερε καλά εκ των προτέρων πως το αγόρι μπορούσε να σωθεί, οι δαίμονες δεν θα κατοικούσαν στη σάρκα του για πάντα. Μπορούσε να γλιτώσει, να μετανοήσει, και όταν επιτέλους μεγάλωνε, θα μπορούσε να πάρει τη θέση του ως νέος άντρας στην κοινότητα. Πολεμιστής ή χωρικός ή τεχνίτης, ίσως ακόμα μέλος του κλήρου. Ήταν αλήθεια ότι το στίγμα δεν θα έφευγε ποτέ από πάνω του – σα σημάδι θα κουβαλούσε τη ντροπή της γενιάς του μέχρι να πεθάνει. Διαβιώνοντας μια ζωή ταπεινότητας και αυτοκάθαρσης, όμως, θα είχε την ευκαιρία να συγχωρεθεί. Θα μπορούσε να συναντήσει τον Δημιουργό του με ψυχή εξαγνισμένη.

Με τα κορίτσια δεν ήταν δυνατό να συμβεί το ίδιο. Το μολυσμένο αίμα της μάνας τους δεν έρεε μονάχα μέσα τους. Κυλούσε και ανάμεσα από τα πόδια τους, έβγαινε σταγόνα-σταγόνα έτοιμο να δηλητηριάσει το χώμα, τους άντρες που θα υπέκυπταν στα σατανικά θέληγτρά τους. Σαν θα μεγάλωναν, σαν θα γίνονταν νεαρές κοπέλες, ακόμα και αν οι δαίμονες είχαν μεταμφιεστεί και είχαν κρυφτεί στις σκιές, ακόμα και αν εκείνες έμοιαζαν πια απαλλαγμένες από το κακό, άθελά τους θα βάδιζαν εκείνο τον δρόμο, τον σημαδεμένο από το αίμα τους, τον δρόμο του προπατορικού αμαρτήματος. Ακούσια θα έπεφταν κι εκείνες στην αγκαλιά του σκότους, φέρνοντας τον πόνο και την αμαρτία και τον θάνατο σε όσους θα άγγιζαν. Μόνο η φωτιά μπορούσε να τις σώσει. Μόνο η φωτιά μπορούσε να σιγάσει δια παντός τους εκμαυλιστικούς ψιθύρους των δαιμόνων.

Και άλλες τέτοιες ανοησίες που έκαναν τον λοχαγό να γελά, όταν ήταν σίγουρος πως κανείς δεν τον έβλεπε.

«Μην κοιτάς», είπε ο άντρας στο αγόρι, σφίγγοντας το ανέκφραστο μουτράκι στα σιδερόφραχτα πλευρά του.

Οι κόρες ακολούθησαν τη μητέρα τους. Μόνη φωνή που τους ευχήθηκε αντίο, οι εκστασιασμένοι ψαλμοί του υψηλού δικαστή.

«Όλα καλά, μικρέ. Είσαι μαζί μου, τώρα. Όλα καλά...».

Το αγόρι δεν έβγαλε άχνα.

Μονάχα οι φλόγες βρυχούνταν πεινασμένες.

Οι στρατιώτες αποχώρησαν αφήνοντας πίσω τους καμένη γη. Οι καπνοί από τις φλεγόμενες σκεπές και τους αχυρώνες πρέπει να φαίνονταν από μίλια μακριά, έτσι όπως υψώνονταν κτητικά για να καταπιούν τον ουρανό πάνω από το χωριό. Οι θρήνοι και οι κατάρες των επιζώντων αργόσβηναν ξοπίσω τους, καθώς εκείνοι απομακρύνονταν συντεταγμένα, με τρόφιμα και ζώα και μια χούφτα βιασμένες κοπέλες για λάφυρα. Η Εκκλησία θα έκανε τα στραβά μάτια σε ορισμένες ηθικές παρασπονδίες, εφ' όσων η αποστολή τους είχε ολοκληρωθεί με επιτυχία. Η μάγισσα ήταν νεκρή, το ίδιο και τα σατανικά γεννήματά της, και οι υπερασπιστές της έγλυφαν τις πληγές τους μετανιωμένοι που είχαν στηρίξει τις δυνάμεις του σκότους έναντι του θεϊκού θελήματος του Ενόσ. Η τάξη είχε αποκατασταθεί.

Φυσικά, ο λοχαγός γνώριζε πολύ καλά πως όλα αυτά δεν ήταν παρά βλακείες. Ήταν ένας άντρας αρκετά μορφωμένος και έξυπνος, τουλάχιστον με τα μέτρα του κοινού στρατιώτη, και σε όλη του τη ζωή είχε μάθει να σκέφτεται λογικά. Η υποτιθέμενη “μάγισσα” είχε απόλυτο δίκιο, τουλάχιστον ως προς αυτό: μάγισσες δεν υπήρχαν. Κανένας άντρας δεν είχε δει ποτέ γυναίκα να μεταμορφώνεται σε ζώο, να κάνει το νερό να γίνει αίμα, να πετά τα βράδια ανάμεσα στις κορυφές των δέντρων με κοράκια για συντροφιά. Όπως κανένας δεν είχε δει ζώα να μιλάνε, παιδιά να κάνουν προφητείες, νεκρούς να βγαίνουν από τα κοιμητήρια ή εσταυρωμένους να αιμορραγούν από τα ξύλινα κορμιά τους. Κανένας δεν είχε υπάρξει μάρτυρας δαιμονικών δυνάμεων – όχι χωρίς να είχε φάει τίποτα παράξενα μανιτάρια πιο πριν, τουλάχιστον. Όσο και αν ο αγράμματος, θεοσεβούμενος όχλος ορκιζόταν με πάθος στον Ένα και σε όλους Του τους αγγέλους πως οι ιστορίες των αφέγγαρων νυχτών ήταν ολότελα αληθινές, στο τέλος της ημέρας δεν υπήρχε στόμα που να μπορούσε με ρεαλιστικούς ισχυρισμούς να τις επιβεβαιώσει.

Κι όμως, η “μάγισσα” είχε κάνει ένα λάθος. Πράγματι, μάγισσες δεν υπήρχαν. Δεν ήταν, όμως, ότι οι όλοι οι άντρες τις φοβούνταν τόσο πολύ. Κυρίως ήταν ότι ορισμένοι από αυτούς τις ήθελαν να υπάρχουν. Επρόκειτο για μια ιδιαίτερα βολική σύμβαση.

Όταν είχαν συναντηθεί με τον υψηλό δικαστή, πριν από την έναρξη της μικρής εκστρατείας τους, οι εντολές που του είχε δώσει ο τρομερός άντρας ήταν σαφείς και ξεκάθαρες.

«Η βρωμιάρα τους ξεσηκώνει! Αρνούνται να πληρώσουν την αύξηση στους φόρους τους. Υποδαυλίζει εξέγερση! Ο αδερφός της ήταν από τους πρωτοστάτες της προηγούμενης, είχε προσπαθήσει να δολοφονήσει τον γιο του φεουδάρχη. Πρέπει να τελειώνουμε μαζί της, λοχαγέ. Πρέπει να ξεμπερδεύουμε το συντομότερο, ακόμα και αν χρειαστεί να αφήσουμε όλα τα κωλόπαιδα αυτού του καταραμένου χωριού ορφανά! Τα λόγια της ταξιδεύουν, μεταδίδονται σαν την πανούκλα. Δεν μπορούμε να την ανεχθούμε άλλο, αν δεν θέλουμε σύντομα να δούμε άλλα δέκα χωριά σε παρόμοια κατάσταση. Πρέπει να πεθάνει! Άμεσα!!!».

Έτσι και είχε συμβεί.

Τώρα, καθώς βάδιζαν πιασμένοι χέρι-χέρι, ο λοχαγός κοιτούσε το αγόρι με μίαν απορία ανάμεικτη με μίαν αόριστη, ανεπαίσθητη τρυφερότητα. Φυσικά, αυτό το απροσδόκητο συναίσθημα δεν είχε καμία σχέση με τον λόγο που είχε επιλέξει να σώσει το παιδί. Η γυναίκα του θα χαιρόταν ιδιαίτερα με ένα ακόμα ζευγάρι χέρια για τις δουλειές στον αγρό, ιδίως όταν ο σύζυγός της θα έλειπε σε εκστρατείες και επεμβάσεις στην επικράτεια, και ένα αγόρι στην ηλικία του μπόμπιρα ήταν ό,τι έπρεπε για να εκπαιδευθεί και να αποδώσει με γρήγορους ρυθμούς. Και όταν θα μεγάλωνε λίγο ακόμα, ένας νεαρός άντρας με αφοσίωση και ευγνωμοσύνη στον άνθρωπο που του είχε γλιτώσει τη ζωή θα μπορούσε να αποτελέσει πολύτιμο υπηρέτη. Ποιος να 'ξερε; Ίσως ο μικρός να εκπαιδευόταν στα όπλα, σαν τον λοχαγό. Ίσως να γινόταν το δεξί του χέρι κάποια μέρα, ίσως κι ένας κατάλληλος σωματοφύλακας για τα παιδιά του άντρα. Από τη στιγμή που η οικογένεια είχε την άνεση να θρέψει ένα ακόμα στόμα, μια τέτοιου είδους επένδυση μόνο ωφέλιμη μπορούσε να αποδειχθεί.

Ο λοχαγός ήξερε καλά πόσο χρήσιμος μπορεί να ήταν στον σωτήρα του ένας πιστός, νεαρός άντρας. Το ήξερε, γιατί είχε υπάρξει και ο ίδιος τέτοιος στο παρελθόν.

«Είναι όμορφα εκεί που πάμε», είπε χαμογελώντας στον μικρό. «Θα σου αρέσει. Και τη γυναίκα μου είμαι σίγουρος πως θα την αγαπήσεις, θα ενθουσιαστεί μόλις σε δει. Πώς σε λένε;».

Το αγόρι παρέμεινε σιωπηλό.

Ταξίδευαν έτσι για μέρες, μια θορυβώδης πομπή που άστραφτε σιδεροντυμένη στο παιχνίδι των θερινών ηλιαχτίδων. Διέσχισαν απέραντες εκτάσεις κτημάτων όπου οι χωρικοί του φεουδάρχη δούλευαν ασταμάτητα ήλιο με ήλιο – μαυρισμένοι, άσχημοι άντρες και γυναίκες, γερασμένοι από τη μέρα που είχαν πάψει να είναι πια παιδιά, μια καταδίκη που περίμενε αδυσώπητη όσους τους ήταν γραφτό να παραμείνουν σκυφτοί πάνω από εύφορη γη. Οι στρατιώτες έπιναν νερό από τα πηγάδια τους, άρπαζαν τρόφιμα από τα κελάρια τους. Υπήρξαν ορισμένοι βιασμοί, φυσικά, συνοδευόμενοι μονάχα από αδιαμαρτύρητα δάκρυα, μιας και οι δουλοπάροικοι γνώριζαν καλά πως η προσφορά των σωμάτων τους δεν ήταν παρά μια ακόμα υποχρέωση που είχαν ως τάξη απέναντι στους ιππότες του Ενός και στους μισθοφόρους του άρχοντά τους.

Όσο τέτοιες ενέργειες λάμβαναν χώρα, ο λοχαγός στεκόταν απόμακρος. Αγαπούσε τη σύζυγό του και ανυπομονούσε να τη σφίξει ξανά στην αγκαλιά του – όλο αυτό το σκληρό παιχνίδι εξουσίας που φαινόταν να χαλαρώνει και να διασκεδάζει τους άντρες του δεν προσέφερε τίποτα στον ίδιο. Άλλωστε το λάφυρό του το είχε ήδη πάρει από αυτή την εκστρατεία. Έτσι, περίμενε υπομονετικά στην είσοδο του κάθε οικισμού, απωθώντας βαριεστημένα όσους χωρικούς έφταναν ως αυτόν για να τον παρακαλέσουν για το έλεος των στρατιωτών, φροντίζοντας ο μικρός ακόλουθός του να μη σταθεί μάρτυρας σε κάποιο σκληρό περιστατικό. Το αγόρι είχε ήδη δει και πάθει αρκετά, δεν υπήρχε λόγος η ψυχή του να σημαδευτεί περαιτέρω.

Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, ο άντρας δεν κατόρθωσε να πάρει ούτε κουβέντα από το αγόρι, δεν έμαθε μήτε το όνομά του. Μέχρι που πίστεψε για λίγο πως το σοκ ίσως να είχε προκαλέσει μόνιμο πρόβλημα. Δεν θα ήταν η πρώτη φορά που θα βρισκόταν αντιμέτωπος με κάτι τέτοιο. Θυμόταν στρατιώτες που είχε άλλοτε στις γραμμές του, άντρες πιστούς και υπάκουους και σκληροτράχηλους, που όμως δεν είχε ποτέ κανείς ακούσει τη φωνή τους. Ένας τους είχε δει τη μάνα του να βιάζεται και να σφάζεται μπρος στα μάτια του. Κάποιος άλλος είχε αναγκαστεί να παραμείνει κρυμμένος σε ένα βρωμερό κελάρι για μέρες, ώσπου οι επιδρομείς να αποφασίσουν να εγκαταλείψουν το κατειλημμένο σπίτι του, και βγαίνοντας από την κρυψώνα του είχε βρεθεί αντίκρυ στα κουφάρια της οικογένειάς του. Τα παιδικά τραύματα μένουν, σημαδεύουν τον άνθρωπο με τρόπους που δεν μπορούν να εξηγηθούν.

Ακόμα και έτσι, ο μικρός ακόλουθος θα μπορούσε να είναι χρήσιμος. Πολλές φορές οι μουνγκοί άντρες αναπτύσσουν ένστικτα που βασίζονται στην αίσθηση της ακοής. Μπορώντας μόνο να ακούσουν, αδυνατώντας να απαντήσουν, καταλήγουν να υπακούν καλύτερα από τον καθένα – ή τουλάχιστον έτσι του είχε πει κάποτε ένας γέρος βασανιστής, που από τα χέρια του είχαν περάσει εκατοντάδες κολασμένες ψυχές μες στα χρόνια. Ακόμα και αν δεν ξαναμιλούσε ποτέ, ακόμα και αν αργούσε πολύ να αντιδράσει σε εξωτερικά ερεθίσματα, ο λοχαγός είχε πολλά πράγματα στο μυαλό του τα οποία θα έκαναν το αγόρι να βρει μια θέση στο σπιτικό του. Μόνο για τη γυναίκα του στενοχωριόταν λίγο, για τον ενθουσιασμό της που θα μετατρεπόταν σε θλίψη μόλις θα καταλάβαινε ότι το παιδί δεν μπορούσε να αποκριθεί στους χαιρετισμούς, στα χάδια και στη φροντίδα της.

«Θα την αγαπήσεις, πάντως», του είπε ξανά κάποια στιγμή, λίγο μετά τα μισά του ταξιδιού τους, ενώ του μιλούσε με νοσταλγία για το σπίτι του. «Και εκείνη θα αγαπήσει εσένα. Είναι όμορφα εκεί που πάμε».

«Τι του λες τόσην ώρα, λοχαγέ;», είχε πεταχτεί ένας περίεργος στρατιώτης που βάδιζε βαριεστημένα ξοπίσω τους. «Δεν το βλέπεις που 'ναι καθυστερημένο;».

Ο λοχαγός του είχε ρίξει ένα αγριεμένο βλέμμα που τον είχε κάνει να πισωπατήσει ξεροκαταπίνοντας. Έπειτα, είχε χαμηλώσει τα μάτια στο προσωπάκι του μικρού, με μια φευγαλέα ελπίδα να διακρίνει έναν σπασμό, μια αδιόρατη αλλαγή έκφρασης, την παραμικρή αντίδραση στην προσβολή του μισθοφόρου.

Μα το αγόρι ήταν αμίλητο κι ανέκφραστο, όπως πάντα.

Ο υψηλός δικαστής συνέχισε την πορεία του προς την πρωτεύουσα, συνοδευόμενος από την προσωπική φρουρά του από μελανοχίτωνες ιππότες. Το μεγαλύτερο κομμάτι του στρατεύματος είχε ήδη σκορπίσει

σε διάφορες γωνιές της επικράτειας, καθώς οι άντρες σταματούσαν καθ' όλη τη διαδρομή ο καθένας στο χωριό ή στην πόλη του. Δεν είχαν απομείνει πολλοί ακόμα να συνεχίζουν το ταξίδι, όταν έφτασε η σειρά του λοχαγού να τους αποχαιρετίσει.

Το σπίτι του βρισκόταν λίγο έξω από ένα μικρό χωριό, όχι πάνω από μερικές ώρες δρόμο με τα πόδια από το σημείο που είχαν μόλις διαχωριστεί από το στράτευμα. Με λίγο πείσμα, το ίδιο βράδυ θα κοιμόταν στη γλυκιά αγκαλιά της συζύγου του. Αυτή η σκέψη του έδινε όλη τη δύναμη που χρειαζόταν, ώστε να αγνοήσει την κόπωση όλων αυτών των ημερών και να συνεχίσει ακούραστα τη διαδρομή του.

«Λοιπόν, μείναμε οι δυο μας. Σύντομα φτάνουμε». Έβγαλε το χοντρό γάντι που φορούσε και ανακάτεψε παιχνιδιάρικα τα μαλλιά του αγοριού. «Τα άσχημα τελείωσαν, μικρέ! Μπορείς να χαμογελάσεις τώρα».

Έσφιξε στην παλάμη του το αδύνατο χεράκι του παιδιού και προχώρησε.

«Ο Ένας Θεός μαζί σου, λοχαγέ!».

Ήταν ο πρώτος χαιρετισμός που είχε ακούσει σε όλη την πορεία της επιστροφής, ένα σημάδι πως πλησίαζε τελικά στον γνώριμο προορισμό του. Γεμάτος χαρά κούνησε έντονα το χέρι στον χωρικό που τον είχε χαιρετίσει. Από 'δω και μπρος θα συναντούσαν πρόσωπα και μέρη οικεία, όλο και πιο οικεία μέχρι να φτάσουν στο σπίτι. Η ανυπομονησία έκανε τα πόδια του πανάλαφρα – θα έτρεχε σαν τρελός, αν δεν ήξερε πως δεν θα έφτανε πολύ μακριά με αυτό τον τρόπο. Χαμογέλασε στο αγόρι και έπιασε να σιγοσφυρίζει έναν αγαπημένο του σκοπό. *Υπομονή. Ως το βράδυ, θα είμαστε εκεί.*

Ήταν όμορφα τα μέρη του, πάντα το είχε καμάρι του αυτό. Εκτάσεις χρυσαφένιων σταχιών που θρόιζαν κυματιστά στους αέριδες, καρποφόρα δέντρα, ρυάκια που διέσχιζαν τους δρόμους κάνοντας την επαρχία να μοιάζει παραμυθένια. Όσο ταξίδευαν, ο λοχαγός δεν σταματούσε να μιλά στο αγόρι για όλα όσα θα του έδειχνε ήδη από το επόμενο πρωινό. Εκείνο βάδιζε στο πλάι του αμίλητο, ως συνήθως, με το άδειο βλέμμα του καρφωμένο στον ορίζοντα. Απότητος από τη συμπεριφορά του, ο άντρας συνέχιζε να του περιγράφει γεμάτος ενθουσιασμό τις ομορφιές που θα αντίκριζαν. Ήταν λες και τον είχε πιάσει ξάφνου μια ασυγκράτητη μανία να μιλήσει, έντονα, παθιασμένα, σχεδόν εμμονικά, για τη ζωή και για τον τόπο του. Τα δικά του μάτια φαίνονταν πολύ διαφορετικά από του παιδιού, γεμάτα συναισθήματα και εικόνες, με τη μανία ενός ανθρώπου που λαχταρά να ανασάνει. Μαγεμένα.

Κάποτε, έφτασαν στη μεγάλη μουριά. Ήταν ένα σημείο γνωστό σε ολόκληρη την περιοχή. Πολλά ζευγαράκια από τα γύρω χωριά έβρισκαν το καταφύγιό τους εκεί, ένα ησυχαστήριο για να μοιραστούν μερικές στιγμές μακριά από τα αδηφάγα, επικριτικά βλέμματα των συντοπιτών τους. Ο λοχαγός τράβηξε το αγόρι κάτω από την πλατιά φυλλωσιά του δέντρου. Ήπιαν νερό από το ρυάκι που κυλούσε πλάι στις ρίζες, γέμισαν με αυτό τα παγούρια τους, γευμάτισαν συντροφιά. Το αεράκι ήταν γλυκό και δροσερό και η κόπωση που εξαπλώθηκε στους χαλαρωμένους μύες του φάνηκε στον άντρα πραγματικά καλοδεχούμενη. Αγκάλιασε από τους ώμους το παιδί κι έτσι γερμένος όπως ήταν στον κορμό της μουριάς για μια στιγμή αισθάνθηκε το απαλό χάδι του ύπνου στο μέτωπό του.

Τινάχτηκε απότομα, έριξε νερό στο πρόσωπό του για να συνέλθει. Χαμογέλασε στο αγόρι, που απάντησε με ένα αόριστο νεύμα, και σηκώθηκε όρθιος. Δεν είχαν χρόνο να χασομερούν. Ως το βράδυ έπρεπε να έχουν φτάσει στο σπίτι. Η γυναίκα του τον περίμενε, το μαλακό κρεβάτι τους το ίδιο. Είχε φτάσει η ώρα το ταξίδι να τελειώσει.

«Φύγαμε!», είπε χαρούμενα στον μικρό.

Έσφιξε στην παλάμη του το αδύνατο χεράκι του παιδιού και προχώρησε.

«Ο Ένας Θεός μαζί σου, λοχαγέ!».

Ήταν ο πρώτος χαιρετισμός που είχε ακούσει σε όλη την πορεία της επιστροφής, ένα σημάδι πως πλησίαζε τελικά στον γνώριμο προορισμό του. Παρόλη την κούραση που κατέβαλε το κορμί του, ανταπέδωσε κουνώντας το χέρι στον χωρικό που τον είχε χαιρετίσει. Όλη η βία, όλη η κόπωση, η τρέλα και ο θάνατος της εκστρατείας, είχαν κατακάσει μέσα του και τώρα που πλησίαζε στο τέλος της διαδρομής ένιωθε τα κουράγια του ολοένα να τον αφήνουν. Ανάσανε βαθιά, χαρίζοντας ένα αισιόδοξο χαμόγελο στον εαυτό του. Δεν είχε ιδιαίτερη σημασία ο κόπος, άλλωστε. Λίγη ακόμα υπομονή ήταν το μόνο που χρειαζόταν. Αν περπατούσαν σταθερά με αυτό τον ρυθμό, σε μερικές ώρες να έφταναν στο σπίτι. Θα είχε βραδιάσει, η τέλεια στιγμή για να περάσει το κατώφλι και να πέσει στην αγκαλιά της συζύγου του. Θα έτρωγαν όλοι μαζί, καθώς εκείνη θα γνώριζε το νέο ψυχοπαίδι της. Έπειτα, θα έβαζαν τον μικρό να κοιμηθεί στον αχυρώνα και θα πλάγιαζαν στο κρεβάτι τους έπειτα από τόσες εβδομάδες που

είχαν περάσει χρόνια. Θα ήταν ο ωραιότερος τρόπος να φύγει η κούραση από το κορμί του. Θα κοιμούνταν αγκαλιασμένοι και όλα θα λάβαιναν τέλος. Μια νέα μέρα θα ξημέρωνε, δίχως ανάγκη για ατσάλινη εξάρτηση, δίχως αμόρφωτους μισθοφόρους να τον περιτριγυρίζουν, χωρίς εξαγριωμένους χωρικούς και γυναίκες στην πυρά. Ένα μεγάλο, ευχάριστο διάλειμμα από τις εκστρατείες του. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό, παρά την ταλαιπωρία στο σώμα, συνέχιζε να περπατά τραβώντας τον μικρό ξοπίσω του.

Για αρκετές ώρες διέσχιζαν όμορφα μέρη, ώσπου κάποτε έφτασαν στη μεγάλη μουριά. Ένα δροσερό σημείο, γνωστό σε όλα τα γύρω χωριά. Ο άντρας κάθισε κουρασμένος στα ριζά της, κοιτώντας τον κορμό, τη φυλλωσιά, με μια χαρούμενη νοσταλγία στο βλέμμα. Επιτέλους, πλησίαζε στον προορισμό του. Αυτό ήταν το καλύτερο μέρος για να ξαποστάσουν, προτού συνεχίσουν στο τελευταίο κομμάτι της πορείας τους. Έδωσε στον μικρό να φάει και να πιει, γέμισε το παγούρι του από το ρυάκι που κυλούσε πλάι στις ρίζες του δέντρου. Με τη ράχη ακουμπισμένη στον κορμό, τα τζιτζίκια να τιτιβίζουν συντονισμένα σε μια νανουριστική χορωδία, για μια στιγμή αισθάνθηκε το απαλό χάδι του ύπνου στο μέτωπό του.

Ωραία που θα ήταν να κοιμηθώ λίγο τώρα...

Όμως όχι, δεν είχε χρόνο για τέτοια. Όχι, αν ήθελε να έχει φτάσει στο σπίτι του ως το βράδυ. Ο ύπνος στα ριζά της μουριάς ήταν θελκτικός, όμως ο λοχαγός είχε κουραστεί από αυτό το ταξίδι. Ήθελε να το τελειώσει.

«Πάμε», είπε χαμογελώντας αδύναμα στον μικρό. «Όσο λιγότερο χασομεράμε, τόσο πιο σύντομα θα φτάσουμε».

Σηκώθηκε με κόπο, μορφάζοντας καθώς άκουγε τα γόνατά του να τρίζουν. Ίσως είχε αρχίσει να μεγαλώνει για τέτοια ταξίδια. Καταραμένοι πόλεμοι, καταραμένες μάχες... Τον είχαν κάνει ικανοποιητικά πλούσιο όμως. Όχι, δεν είχε δικαίωμα να γκρινιάζει. Λίγο ακόμα περπάτημα, αυτό ήταν όλο. Σύντομα θα ξεκουραζόταν μια και καλή.

Έσφιξε στην παλάμη του το αδύνατο χεράκι του παιδιού και προχώρησε.

«Ο Ένας Θεός μαζί σου, λοχαγέ!».

Ο δρόμος ήταν μακρύς. Πολύ μακρύς. Άσχημα μέρη, θαμπωμένα από το φως και από μια πνιγηρή υγρασία. Η τρομερή ζέστη έκανε τον άντρα να ξεφυσά ιδροκοπώντας κάτω από το ατσάλι και το χοντρό δέρμα της εξάρτησής του. Τα βήματά του τα ένιωθε βαριά, τα σκασμένα πόδια του οδυνηρά κλεισμένα στις σκληρές μπότες, το κεφάλι του βαρύ κι αυτό από τον ήλιο και τη σκόνη. Με κάθε ανάσα, τα πνευμόνια του φλέγονταν από τον πυρωμένο αέρα, ο λαιμός του γδερνόταν σα να κατάπινε χιλιάδες μικροσκοπικά ξυράφια. Το αγόρι δεν έφερνε καμία αντίσταση καθώς το τραβούσε, κι όμως του φαινόταν σα να είχε κρεμασμένο ένα βαρίδι στο χέρι του.

Σαν έφτασαν στη μεγάλη μουριά, σωριάστηκε μπρούμυτα στις ρίζες της. Το πρόσωπό του θάφτηκε στη λάσπη, εκεί που το ρυάκι κυλούσε καυτό σα λιωμένο μέταλλο. Έκανε να πιει, μα η μουδιασμένη γλώσσα του αρνιόταν να υπακούσει στις εντολές του. Η σκιά της φυλλωσιάς τον σκέπαζε, κι όμως με έναν περίεργο τρόπο δεν τον δρόσιζε καθόλου. Με κατακόκκινο βλέμμα αναζήτησε το αγόρι – στεκόταν εκεί, στο πλάι του, όρθιο δίπλα του, ατενίζοντας τον ορίζοντα με πέτρινο πρόσωπο. Άπλωσε το χέρι του, έσφιξε τον αστράγαλο του παιδιού. Η επαφή τον έκανε να αισθανθεί κάπως καθησυχασμένος.

Δεν πρόκειται να φύγει. Δεν μπορεί να πάει πουθενά μόνο του. Να πάρει, αν δεν το τραβήξω εγώ από το χέρι δεν κάνει ούτε βήμα. Καλύτερα έτσι. Θα με περιμένει. Ίσως μπορώ να κοιμηθώ λίγο, λοιπόν... Λίγο μόνο... Το θέλω τόσο πολύ, που να πάρει...

Αλλά όχι, δεν θα σταματούσε τώρα. Ήθελε τόσο να φτάσει σπίτι του ως το βράδυ. Του έλειπε η γυναίκα του, το έλειπε το κρεβάτι του. Έπρεπε να συνεχίσει. Πόσο περπάτημα να χρειαζόταν ακόμα άραγε; Δεν ήταν διόλου βέβαιος. Η ζέστη και η κούραση ανακάτευαν το μυαλό του και δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Μα πού στο καλό βρισκόταν; Φυσικά στη μεγάλη μουριά, όμως πόσο μακριά ήταν αυτή από το σπίτι του; *Να πάρει...* Έπρεπε να σηκωθεί. Έπρεπε να σφίξει στην παλάμη του το αδύνατο χεράκι του παιδιού και να προχωρήσει.

«Ο Ένας Θεός μαζί σου, λοχαγέ!».

«Ο Ένας Θεός μαζί σου, λοχαγέ...».

«Ο Ένας Θεός μαζί σου...».

Για μια στιγμή αισθάνθηκε το απαλό χάδι του ύπνου στο μέτωπό του.

Ο λοχαγός πετάχτηκε ασθμαίνοντας. Ασυναίσθητα άγγιξε το πρόσωπό του για να σκουπίσει τη λάσπη, η μόνη υγρασία που άγγιξε όμως ήταν εκείνη του ιδρώτα του. Το βλέμμα του πλανήθηκε στον χώρο για να ανακαλύψει με έκπληξη και ανακούφιση πως βρισκόταν στο δωμάτιό του. Ασημένιες φεγγαραχτίδες εισέβαλαν δειλά από το παράθυρο και η ατμόσφαιρα ήταν δροσερή. Τι εφιάλτης κι αυτός... Δεν θυμόταν να είχε δει ποτέ όνειρο τόσο έντονο, τόσο ζωντανό. Σκούπισε μερικές στάλες από το μέτωπο με την ανάστροφη του χεριού του και ξάπλωσε βαριά πίσω στο στρώμα.

Αισθάνθηκε στο πλευρό του τη ζεστή παρουσία της συζύγου του να σαλεύει. Την αγκάλιασε σφιχτά, ψιθύρισε το όνομά της με το πρόσωπο θαμμένο στα πυκνά της μαλλιά. Ένα υγρό γουργουρητό για απάντηση, σημάδι πως ήταν ξύπνια και πρόθυμη για το άγγιγμά του. Τα χείλη τους ενώθηκαν, καθώς οι παλάμες του ταξίδευαν στο κορμί της κάτω από τα σκεπάσματα. Του είχε λείψει τόσο, όλες τις μέρες της εκστρατείας. Μια ένωση μαζί της δεν του ήταν αρκετή. Να πάρει, επιθυμούσε να περάσει ολόκληρη την αιωνιότητα χαμένος μέσα της. Η ανατολή μπορούσε να περιμένει. Ήταν μαζί της τώρα και αυτό ήταν το μόνο που τον ενδιέφερε.

Κατειλημμένος καθώς ήταν από τον πόθο του, άργησε να αντιληφθεί πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Η αίσθηση που άφηνε το στόμα της στη γλώσσα του ήταν πολλή υγρή, πολλή μεταλλική. Τα χέρια της, που στην αρχή του φάνηκαν αργά και παιχνιδιάρικα σα να τον προσκαλούσαν, τώρα τα ένιωθε πιο κρύα, κάπως απρόσιτα, σαν μια αδύναμη προσπάθεια απώθησης. Μπερδεμένος έκανε να τραβηχτεί από πάνω της, όμως τα δάχτυλά σφίχτηκαν απότομα στον αυχένα του εμποδίζοντάς τον να την αφήσει.

«Με αγαπάς;», την άκουσε να του ψιθυρίζει στα σκοτεινά.

«Μα φυσικά! Το ξέρεις πως ναι!».

«Και όλες εκείνες οι γυναίκες που βιάστηκαν, όλες εκείνες που σκοτώθηκαν από τους άντρες σου; Εκείνες δεν τις αγαπούσε κανείς;».

Με τρόπο την αισθάνθηκε να συστρέφεται και να αλλάζει, μια ρευστή μορφή αφημένη σε έναν παράδοξο, πρωτεϊκό χορό. Το σώμα της το ένιωθε πιο εύθραυστο τώρα, το στήθος της επίπεδο και κοκαλιάρικο. Τραβήχτηκε για να αποφύγει το φιλί της και εκείνη ξέρασε στο πρόσωπό του αίμα. Ο λοχαγός πετάχτηκε με τρόπο. Μόνη πάνω στο στρώμα πια, η μορφή της εκτεθειμένη στο φεγγαρόφωτο, η μια από τις κόρες της μάγισσας τον κοιτούσε στρεβλώνοντας το καμένο προσωπάκι της σε ένα φριχτό χαμόγελο.

«Πες μου, αφέντη», γουργούρισε ξανά, καθώς ένας πίδακας πορφύρας ανάβλυζε πίσω από μαύρα δόντια. «Εκείνες τις γυναίκες δεν είχε σημασία αν τις αγάπησαν;».

Πανικόβλητος γύρεψε στα τυφλά το σπαθί του, μα αυτό που νόμιζε για λαβή συστράφηκε στο χέρι του σφυρίζοντας σα φίδι μόλις το έσφιξε. Ο άντρας ούρλιαξε και όρμησε έξω από το σπίτι γυμνός, κουτρουβαλώνοντας αφηνιασμένα στις πέτρες και στα ξύλα, αφήνοντας πίσω του τον ζωντανό εφιάλτη.

«Θεέ μου! Τι συμβαίνει; Τι είναι αυτό;!».

Μερικά μέτρα έξω από την πόρτα του υψωνόταν η μεγάλη μουριά – μια σκιά του δέντρου που ήξερε ο λοχαγός, μαύρη και βαριά και παγερή λες και είχε αναδυθεί από την κόλαση. Μαύρο και κολλώδες φάνταζε και το νερό στο ρυάκι που κυλούσε στις ρίζες της. Ο λοχαγός πισωπάτησε τρομαγμένος, το γυμνό πέλμα του γλίστρησε στη λάσπη και σωριάστηκε άγαρμπα σκίζοντας τις παλάμες του. Ένα διαβολεμένο τζιτζίκισμα βασάνιζε τα αυτιά του κι αισθανόταν το κεφάλι του έτοιμο να σπάσει. Αλαφιασμένος κοίταζε γύρω του. Όλα έμοιαζαν διαρκώς να θολώνουν, τα πάντα, το σπίτι του και οι σκοτεινές μορφές των δέντρων και οι φωτίτσες των αστεριών στον ουρανό, όλα θολά, όλα σχετικά, σα να μη βρίσκονταν ακριβώς εκεί γύρω. Μόνο η μεγάλη μουριά έμοιαζε να γίνεται ολοένα και πιο έντονη, μια κατάμαυρη, διεστραμμένη ανάμνηση που ασταμάτητα μεγάλωνε, κατάπινε τον χώρο γύρω της, χάσκοντας σαν πύλη για τον Άδη.

Ο άντρας δοκίμασε να σηκωθεί, για να διαπιστώσει με πανικό πως δεν μπορούσε να κάνει καμία κίνηση – ήταν λες και η ίδια η γη τον τραβούσε προς τα κάτω, δυνατά και αδυσώπητα κάτω, κολλημένο στην καταραμένη λάσπη.

«...τι στο καλό συμβαίνει;!».

«Αυτοί που δεν μιλούν δεν γίνονται πάντα υπάκουοι, λοχαγέ. Εκείνος ο βασανιστής έκανε λάθος. Λάθος κι εσύ, που τον πίστευες».

Πίσω από τον κορμό της μουριάς ξεπρόβαλε μια μικρόσωμη φιγούρα. Ήταν το αγόρι, ασφαλώς, με το ίδιο πάντα σταθερό, άδαιο βλέμμα του. Προχώρησε γρήγορα, αφύσικα αθόρυβα, φτάνοντας πάνω από τον άντρα. Εκεί στάθηκε και τον κοίταξε από ψηλά, βαθιά μες στα μάτια. Και για πρώτη φορά από τη μέρα που είχαν ξεκινήσει μαζί το ταξίδι της επιστροφής, στα μάτια εκείνα του αγοριού ο λοχαγός διέκρινε κάποιο συναίσθημα. Το παιδί τον θωρούσε με αηδία.

«Πού είναι;», ρώτησε με τρεμάμενη φωνή ο λοχαγός. Κι όταν δεν πήρε απάντηση, μάζεψε όσο αέρα άντεχαν τα πνευμόνια του και ούρλιαξε στον ουρανό: «Πού στον διάβολο είσαι;! Εμφανίσου!!!».

Γιατί τα χείλη του αγοριού παρέμεναν σφραγισμένα και δεν ήταν η δική του φωνή που είχε μιλήσει στον άντρα. Ήταν φωνή γυναίκας αυτή που είχε ακουστεί, μια φωνή που είχε το τριξίμο της σπίθας, τη ξεστασιά της πυράς, που έκανε την ίδια τη νύχτα να πάλλεται. Η φωνή της μάγισσας.

«Μην ψάχνεις γύρω σου να με δεις, αφέντη. Μπροστά σου στέκομαι, δεν κρύβομαι από σένα».

«Όχι!!!». Ο λοχαγός χτυπήθηκε με μανία, άφησε κομμάτια της σάρκας του κολλημένα στη λάσπη καθώς πάσχιζε μάταια να σηκωθεί. «Όχι, που να σε πάρει! Δεν μπορεί!».

Το αγόρι έγειρε το κεφάλι στο πλάι, παρατηρώντας τον με μάτια που δεν πετάρισαν ούτε στιγμή. Η γυναικεία φωνή αντήχησε από παντού σε ένα πικραμένο γέλιο.

«Με έφερες μαζί σου όλες αυτές τις μέρες, λοχαγέ, και γι' αυτό οφείλω να σε ευχαριστήσω. Γι' αυτό, καθώς και για την ανοησία σου. Πίστεψες αλήθεια πως ήσουν καλύτερος από τους υπόλοιπους, επειδή διάλεξες να σώσεις ένα παιδί από την πυρά; Έπεισες τόσο τον εαυτό σου για την καλή, ένθεη πράξη σου, ώστε να θεωρήσεις πως το να αναθρέψεις έναν σκλάβο θα σε έκανε καλό ακόλουθο του Ενός; Ή απλά με αιχμαλώτισες έχοντας πλήρη συνείδηση, γνωρίζοντας πολύ καλά πως το να στέκεσαι παραπέρα και να μη συμμετέχεις άμεσα στις ασχίμιες που έπρατταν οι στρατιώτες σου δεν αποτελούσε με κανέναν τρόπο εναντίωση σε αυτές; Όταν σιωπάς ενώ μπορείς να μιλήσεις, όταν παρόλη την εξουσία σου αρνείσαι να δώσεις τη διαταγή που θα σταματήσει το έγκλημα, δεν γίνεσαι εκείνη τη στιγμή κι εσύ εξίσου συνένοχος με όσους το διαπράττουν;».

Ο άντρας άφησε έναν άγριο λυγμό, ίδιος με λαβωμένο ζώο έτσι όπως κειτόταν στο δόκανο της λάσπης. Το αγόρι έγειρε το κεφάλι από την άλλη πλευρά, συνεχίζοντας να τον παρακολουθεί με το παγωμένο βλέμμα του. Η αηδία έμοιαζε να στάζει από τα μάτια του, να κυλά σα δηλητήριο στο πρόσωπο του λοχαγού.

«Δεν με ξεγελάς! Φανερώσου!».

«Εδώ είμαι, ανόητε άντρα, μπροστά σου! Είμαι τα πάντα, όλα όσα εσύ και οι όμοιοί σου τιμωρήσατε μαζί με μένα. Είμαι οι κόρες μου και είμαι ο γιος μου, είμαι οι γυναίκες που βιάσατε, οι άνθρωποι που σκοτώσατε, οι ζωές που καταδικάσατε στη μιζέρια! Δεν κρύφτηκα στιγμή από κανέναν σας, κι όμως ήσασταν τόσο τυφλωμένοι από το μίσος σας, τόσο αθεράπευτα αλαζόνες, που δεν μπορούσατε να με δείτε. Πιστέψατε πως η εξέγερση ήταν ένα πρόσωπο, το δικό μου πρόσωπο, και πως την κάψατε στην πυρά μαζί με εμένα. Όμως εγώ είμαι όλοι οι άλλοι, γι' αυτό και θα είμαι πάντα εδώ! Η εξέγερση είναι φωτιά και έτσι η φωτιά την τρέφει – δεν μπορείτε να τη σκοτώσετε με τις φλόγες!».

Ο λοχαγός γρύλισε με πόνο. Η λάσπη που τον κρατούσε αιχμάλωτο άρχισε να κοχλάζει καίγοντας το δέρμα του. Η τρομερή αίσθηση τον τρυπούσε από παντού, διαπερνούσε το κορμί του σα χίλιες πυρωμένες λεπίδες. Εμετός σκαρφάλωσε στον λαιμό του και παραλίγο να τον πνίξει.

«Πώς το κάνεις αυτό;!», κλαψούρισε πίσω από μαγκωμένα δόντια.

Η φωνή αντήχησε ξανά, αυτή τη φορά σε καγχασμό.

«Ανόητη ερώτηση, ολοφάνερη απάντηση: το κάνω με μαγεία!».

«Βλακείες! Ψέματα! Απάτες!». Οργή και απόγνωση ξεχειλίζαν από μέσα του, ένιωθε το στήθος του να φλέγεται. Στα σημεία που ακουμπούσε στη λάσπη, η σάρκα του είχε αρχίσει να σκάει και να λιώνει, θολώνοντας το μυαλό του με έναν πρωτόγνωρο πόνο. «Το είπες και εσύ η ίδια: δεν υπάρχουν μάγισσες! Δεν υπάρχουν μάγισσες!!!».

«Έχεις δίκιο, λοχαγέ. Εν μέρει. Δεν υπήρχαμε, πράγματι, μέχρι που το είδος σου μας κατασκεύασε». Το αγόρι έσκυψε από πάνω του, χαμογέλασε αιχμηρά. Άνοιξε το στοματάκι του και, δίχως να μιλά, συντόνισε τις κινήσεις των χειλιών του με τη γυναικεία φωνή. Παρακολουθώντας το ανήμπορος να

αντιδράσει, ο λοχαγός αισθάνθηκε για πρώτη φορά στη ζωή του τόσο αδύναμος, τόσο απροστάτευτος μπροστά στον κίνδυνο. Ήθελε να παρακαλέσει για έλεος, όμως τα λόγια σκάλωσαν στον λαιμό του, θαμμένα κάτω από το βάρος των τελευταίων λογίων της γυναίκας. «Όσο στον κόσμο θα ανατρέφονται άντρες σαν κι εσένα, θα υπάρχουν πάντα οι μάγισσες!».

Τότε η μεγάλη μουριά ανασηκώθηκε, ξεθάβοντας τις ζωντανεμένες ρίζες της, και σύρθηκε με θόρυβο μέχρι τον άντρα. Η γιγαντιαία μορφή της σκέπασε τον ουρανό, εξαφάνισε τα πάντα γύρω της. Καθώς έσκυβε από πάνω του, σκοτεινή σα μαύρο στόμα, ο λοχαγός ούρλιαξε με τρόμο. Όμοιες με φρικαλέα πλοκάμια οι ρίζες τον τύλιξαν και τράβηξαν, ξεκόλλησαν, ξέσκισαν, σκορπίζοντας το κορμί του σε κομμάτια. Το τελευταίο ουρλιαχτό του υψώθηκε για μια στιγμή σε μια σχεδόν κωμική στριγκλιά, προτού σωπάσει για πάντα.

Η μάγισσα βγήκε μέσα από το αγόρι σα φίδι που ξεφορτώνεται το παλιό πια δέρμα του. Όπως ακριβώς η φωτιά την είχε εξαφάνισει, έτσι τώρα η φωτιά ήταν που την είχε φέρει πίσω. Ότι απέμενε από τα υπολείμματα του παιδικού κορμιού κάηκε με μίαν απότομη αυτανάφλεξη που φωτίσε το βασανισμένο πρόσωπο του λοχαγού, κάνοντας την πανοπλία του να φεγγοβολήσει μες στη νύχτα. Αφήνοντας τις φλόγες να καταβροχθίσουν το άδειο πια κέλυφος που την είχε για μέρες κρύψει, η γυναίκα στάθηκε για μερικά λεπτά όρθια πάνω από τη σορό του άντρα, αμίλητη, σκεπτική.

Ο λοχαγός είχε πεθάνει στον ύπνο του, εγκλωβισμένος σε αφόρητα όνειρα, ξεσκίζοντας την ίδια την ψυχή του σε μια μάταιη, εναγώνια προσπάθεια να ξεφύγει από αυτά. Η μεγάλη μουριά, τόσο αγαπημένη παιδική ανάμνηση, είχε γίνει τελικά ο τόπος του θανάτου του. Η μάγισσα έμεινε να τον κοιτά με μια θλιμμένη αποφασιστικότητα. Δεν αισθανόταν καμία χαρά στη θέα του, δεν είχε αντλήσει ηδονή από αυτό που του είχε προκαλέσει. Δεν είχε, όμως, καμία σημασία. Ήταν ο ίδιος μόνος υπεύθυνος για τη μοίρα του. Εκείνη δεν είχε κάνει παρά ένα μικρό ξόρκι. Όλα τα υπόλοιπα ήταν γεννήματα της δικής του, σκοτεινής ψυχής. Δεν είχε λάβει τίποτα περισσότερο από αυτό που άξιζε. Και τώρα εκείνη ήταν πια ελεύθερη.

«Είναι πολλοί ακόμα», είπε τελικά η γυναίκα. «Πολλοί εκείνοι που έβλαψαν τους ανθρώπους μου. Νικητές, χαρούμενοι, ξέγνοιαστοι μες στα ηλίθια, αιμοβόρα ένστικτά τους. Διασκορπισμένοι σε ανατολή και δύση, και το βασίλειο είναι στ' αλήθεια μεγάλο. Πολλή δουλειά που απομένει να γίνει...». Έσκυψε πάνω από τον νεκρό λοχαγό και τον έφτυσε στο πρόσωπο, μια κίνηση καθήκοντος και δίκαιης ανταπόδοσης, απαλλαγμένη από μίσος και άχρηστους συναισθηματισμούς. «Θα τους βρω όλους. Έναν-έναν. Θα πληρώσουν για όσο πόνο έχουν προκαλέσει. Ίσως αργά, σίγουρα όμως αναπόφευκτα. Για αυτό που πιστεύουν πως είμαι και για αυτό που με έκαναν να γίνω, θα πληρώσουν. Το υπόσχομαι σε κάθε άντρα που σκότωσαν επειδή με υπερασπίστηκε, σε κάθε γυναίκα που βίασαν με τις ευλογίες του Ενός». Ένα αχνό χαμόγελο, κοφτερό σαν κομμάτι γυαλί, της χάραξε το πρόσωπο απ' άκρη σ' άκρη, και ίσως αυτή της η σκέψη να ήταν η μοναδική που της προσέφερε μια κάποια ικανοποίηση. «Θα κρατήσω τον υψηλό δικαστή για το τέλος».

Έπειτα, η γυναίκα φτερούγισε ψηλά, ανάμεσα στις κορυφές των δέντρων, και ένα σμήνος κοράκια την αγκάλιασε κρώζοντας τρυφερά. Και συντροφιά με εκείνα πέταξε μακριά και στο σκοτάδι χάθηκε, ρωτώντας τον άνεμο που την ταξίδεψε, τα πουλιά που συνάντησε, πού θα έβρισκε κάθε έναν από όλους εκείνους τους άντρες που είχαν κάψει το χωριό της, όλους εκείνους τους άντρες που αγαπούσαν να προκαλούν τον πόνο, που ερεθίζονταν σαν αποκτούσαν εξουσία, που ποθούσαν να τους κοιτούν από χαμηλά, μα που έτρεμαν σα φοβισμένα κουτάβια όταν άκουγαν ιστορίες για μάγισσες.